

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Π.—Τὸν εἶδες, βρέ, τὸν Δέρενταλ ; ...
 Φ.— Τὸν εἶδα... τί βαρβάτος!..
 θαρρῶ πῶς εἶναι Γερμανὸς καὶ χρυσοσπιρουνάτος.
 Π.—'Αμμὲ ὁ ἄλλος λοχαγός, ὁ Λούκβαλδ, πῶς σ' ἐφάνη;
 Φ.—Κι' αὐτὸς εἰς τὸν περίπατο πολλὴ φιγοῦρα κάνει.
 Π.—'Ἐπήγαν εἰς τ' Ἀνάκτορα ;
 Φ.— Ἐπήγαν, ὡς μανθάνω,
 καὶ τάπαν μὲ τὴν βασιλεῖα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
 κι' ὁ Δέρενταλ ἐπέδωσε εἰς τοῦτον ἐν τῷ ἄμα
 τοῦ Γουλιέλμου τοῦ σεπτοῦ τὸ βουλωμένο γράμμα.
 Κι' ὁ βασιλεὺς μας ἔδγαλε τὸ μαῦρο βουλοκέρι
 κι' ἀνήγγειλε αὐθεντικῶς εἰς τῆς Αὐλῆς τάσκέρι
 πῶς πράγματι ἀπέθανε ὁ τρίτος Φρειδερίκος,
 ἐφ' ᾧ πενθεὶ ὁ σεβαστὸς τῶν Χοεντζόλλερν οἶκος,
 κι' ὁ Γουλιέλμος δεύτερος παρέλαβε τὸ στέμμα...
 Π.—Λοιπὸν αὐτὸς ὁ θάνατος δὲν εἶναι διόλου ψέμμα ;
 Φ.—'Αφοῦ καὶ δι' ἐπιστολῆς τ' ἀνήγγειλαν μεγάλῃς,
 διὰ τὸν θάνατον αὐτὸν δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλῃς.
 Π.—Καὶ ὕστερα τί ἐγίνε ;
 Φ.— Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...
 ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔδωσε καμπόσα μπιχλιμπιδια,
 τοῦτέστι Μεγαλόσταυρον χρυσοῦν ἰδιοχειρῶς,
 εἰς δὲ τὸν Λούκβαλδ ἔδωσε χρυσοῦν σταυρὸν Σωτήρος,
 καὶ ὕστερα ὁ Δέρενταλ μὲ ὄλο τὸ φουσατό
 τρεῖς ὑποκλίσεις ἔκαμε 'στὸν βασιλεῖα ὡς κάτω
 κι' εὐθὺς ἀπὸ τὴν αἰθουσαν τοῦ Στέμματος ἐβγήκε
 καὶ καταβάς τὴν κλίμακα 'στὴν ἀμαξία του 'μπήκε,
 καὶ ὕστερα ἐτρέθηξε εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον,
 ἀφοῦ προτοῦ ἐπέρασε κι' ἀπὸ τὸ Αὐλαρχεῖον.
 Π.—Καὶ πῶς σοῦ φαίνονται αὐτά ;
 Φ.— Ἀνάλατα καὶ κρύα,
 καὶ κάνουν γιὰ τὸ τίποτε μεγάλη φασαρία.
 Π.—Μὰ δὲν σοῦ φαίνονται σωστά καὶ τὰ τῶν βασιλέων ;
 Φ.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρέ Περικλῆ... δὲν ὑποφέρω πλέον.
 Νὰ ξέρω πῶς ἀπέθανες κι' ἐγὼ καὶ ἄλλοι τόσοι,
 καὶ οὐ νὰ στέλλῃς ἄνθρωπον νὰ μοῦ τὸ βεβαιώσῃ.
 Π.—'Αλλ' ὅμως τέτοιαις ἀνοστιγαῖς τῆς κάνουν μεταξύ των
 αὐτὰ τὰ ὑποκείμενα τῶν Μεγαλειότητων.
 Τὰς ἀπαιτοῦν τὰ Στέμματα καὶ τῶν Αὐλῶν οἱ τύποι...
 Φ.—'Α! τέτοιος κόσμος, Περικλῆ, καλλίτερον νὰ λείπῃ.
 Π.—Πάψε σοῦ λέγω, εἰδεμὴ εὐθύ; τὸ ξόλο πιάνω.
 Φ.—'Εγὼ αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν τὰ καταλαμβάνω.
 Π.—Δὲν πρέπει νὰ ἐξάπτῃσαι, βρέ Φασουλῆ, εὐκόλως.
 Φ.—Νὰ ξέρω πῶς ἀπέθανες κι' ἐγὼ κι' ὁ κόσμος ὅλος,
 καὶ οὐ σ' ἐμένα στρατηγούς μετὰ καιρὸν νὰ στέλλῃς
 κι' ἐγγράφως καὶ προφορικῶς νὰ μοῦ τὸ ἀναγγέλλῃς.
 Κι' ὕστερα λές, βρέ Περικλῆ, νὰ μὴν αὐτοκτονήσω,
 ἦ, ὅπερ τὸ ἐλάχιστον, νὰ μὴν παραφρονήσω.

- Π.—Μωρὲ ἀλήθεια, ἔμαθα κι' ἐσχάτως διεδόθη
 πῶς μιὰ κυρία Φασουλῆ προχθὲς ἐφαρμακώθη
 καὶ ἰσχυρὰν ἐρρόφησε δηλητηρίου δόσιν...
 Φ.—Μὴν εἶναι ἡ γυναίκα μου κι' ἐγὼ δὲν ἔχω γινώσιν;
 Π.—Μωρὲ γιὰ τοῦτο ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ σ' ἐρωτήσω.
 Φ.—Πρῶτα θὰ μάθω δι' αὐτὸ καὶ τότε θ' ἀπαντήσω.
 'Αλλὰ γιατί, βρέ Περικλῆ, ἐδηλητηριάσθη;
 Π.—'Εξ ἀφορμῶν ἐρωτικῶν, ὡς λέγουν, ἐδιάσθη.
 Φ.—'Εξ ἀφορμῶν ἐρωτικῶν; . . . πῶς εἶπες, Περικλέτο ;
 ἀμέσως ἄλλη μιὰ φορά, παρακαλῶ, εἰπέ το.
 Π.—'Εξ ἀφορμῶν ἐρωτικῶν...
 Φ.— Δὲν εἶναι ἡ 'δική μου . . .
 ἐκείνη φαίνεται μεστὴ δυνάμειος ἀλκίμου.
 Μονάχα τότε, Περικλῆ, καθὼς θὰ ἐνθυμῆσαι,
 ἀν ἐπιλήσιμων ἐποχῶν παρελθουσῶν δὲν εἶσαι,
 εἰς τὸν χορὸ ποῦ ἔδωσα κατὰ τὸ καρναβάλι
 μὲ τὸν γνωστὸ σου Φεριδουὸν θαρρῶ πῶς τάχε βάλῃ,
 ἀλλὰ ἐγὼ τὴν ἔδειρα μ' ἓνα τσουράπι ἄμμο
 καὶ μένει ἔκτοτε πιστὴ 'στὸν πρῶτο της τὸν γάμο.
 'Αλλ' ὅμως πάλι, Περικλῆ, ποῖος τάχτε τὸ ξέρει
 ἀν ἄλλο νέον αἶσθημα ἐκτὸς φρενῶν τὴν φέρει; . .
 Ἴσως ὁ ἔρωσ τῆς Σαπφούς, ἐκείνης τῆς Λεσβίας . . .
 Ἴσως κανέννας Γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας . . .
 Ἴσως αὐτὸς ὁ Δέρενταλ . . . Ἴσως κανέννας ἄλλος . . .
 παραπολὺ τὴν ἔβλαψε, κι' ἐκείνος μου ὁ μπάλος.
 'Αλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν κι' αὐτὴ ν' αὐτοκτονήσῃ,
 χωρὶς γιὰ τοῦτο, Περικλῆ, νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ.
 Σὲ βεβαιῶ αὐθεντικῶς πῶς τίποτα δὲν τρέχει...
 μὰ κάποτε ὁ διάβολος πολλὰ ποδάρια ἔχει,
 καὶ Ἴσως τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων ἐμιμήθῃ,
 ἢ ἔρωσ θὰ ἐφλόγισε τὰ φλογερά της στήθη,
 ἢ θὰ τῆς εἶπαν πῶς κι' ἐγὼ, βρέ Περικλῆ, ὡς τόσο
 τὸν ἑαυτὸ μου μόνος μου σκοπεύω νὰ σκοτώσω,
 ἢ 'στὰ καλὰ καθούμενα τῆς ἐστρίψε ἡ βίδα...
 ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν, ἀφοῦ ἐγὼ τὴν εἶδα.
 Περιπατεῖ, αἰσθάνεται, 'μιλεῖ 'στὴν κάμαρά της...
 πλὴν Ἴσως δηλητηρίον νὰ τρώγῃ τ' ἀντερὰ της,
 κι' ἐκείνη δὲν αἰσθάνεται ἀν τὴν κεντᾶ ὁ πόνος,
 καὶ εἶναι ζῶσα καὶ νεκρὰ ἡ Φασουλῆ συγχρόνως.
 Παραπολλὰ παράξενα συμβαίνουν τώρα τώρα
 κι' αὐτοκτονοῦν οἱ ἄνθρωποι κάθε στιγμή καὶ ὦρα.
 Αὐτοκτονούντων πτώματα νυχθημερὸν κυττάζω
 κι' ἀν ζῶ ἢ ἀν ἀπέθαναν μὲ σκέψιν ἐξετάζω,
 καὶ ὄλοι ζῶντες καὶ νεκροὶ διαβαίνουν ἐμπροστά μου
 καὶ νὰ σοῦ 'πῶ καλὰ καλὰ δὲν εἶμαι 'στὰ σωστά μου.
 Π.—Καὶ ὕστερα, βρέ Φασουλῆ, δικάζουν τοὺς Τελῶνας,
 διότι ἐτελώνιζαν μετάξια ὡς βελόνες,
 ἀφοῦ, μωρὲ, αὐτοκτονοῦν κι' ἔδω κι' εἰς ἄλλα μέρη
 κρυφίως καὶ ἀναφανδὸν κι' ἡμέρα μεσημέρι,
 καὶ εἶναι μόνῃ ἀφορμὴ τοῦ ἔρωτος οἱ λόγοι
 κι' ὁ ἔρωσ τὸ κρανίον μας καὶ τὴν ζωὴν μας τρώγει
 καὶ δηλητηρία σκορπᾶ μὲ κρίνους καὶ μὲ δρόσο...
 Φ.—Μωρὲ αὐτὸς ὁ ἔρωτας ἐλύσσαξε τὸν κόσμο.
 'Ἐν τούτοις ὅμως, Περικλῆ, οὐδὲ στιγμήν μὴ χάνῃς
 καὶ πάρε τὸ στηλιάρι σου τὸ χρέος σου νὰ κάνῃς,
 διότι τὴν γυναίκα μου πηγαίνω νὰ 'ρωτήσω,
 ἀν ὄντως ἠὲτοκτόνησε, καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω.
 Π.—Σὲ περιμένω 'γρήγορα...
 Φ.— Ἐντὸς δλίγου φθάνω.
 Π.—'Ὅσοι λοιπὸν ἐννιὰ σερκχαῖς καὶ μία παραπάνω.